

mili bratři a sestry,
mam příležitost být u mailu, proto chci poslat zprávu z Toritu. Cesta byla
náročná a trochu napínavá. Bez vstupních povolení do Sudánu vás nepustí do
letadla a já jsem zřejmě první člověk na planetě, kterému se to podařilo. U
Kampala bylo chudé místo na naše poměry, ale Juba bylo mnohem horší. Mnohem
větší vedro a silná zátěž na hlavní město. Přespával jsem v jednočlenném
domě. Měl jsem dokonce ještě záchod. Druhý den se pronajal řidič za 100 dolarů
na cestu do Toritu. Musel jsem pak ještě zaplatit 60 dolarů na cestu zpět pro
imigračního úředníka. Je to sice jenom 150 km, ale trvalo 5 hodin. A když jedete
přibližně 30 km a stále nahoru a dolů po výmolech, je vám špatně. V autě, což byl
obyčejný kombi nás bylo 8. Z toho 4 děti. Jedno stále zvracelo a pohlíkalo
jednomu pasažerovi kalhoty a řidiči auto. Ten se ale moc nevzrušoval. Stále nás
stávali vojáci. Přý chtěli svezet do Toritu, ale nebylo už místo.
Torit je město z proutěných a hliněných chatrčí. Žije to 10 000 lidí. Spím v
jedné chatrči z proutí. Je průhledná. Se mnou tam přes den bydlí jedna slepice s
kuretem. Když si chci sednout na postel vyhrúzne kvoka, protože se bojí o své
kury. Ale musí si na mě zvyknout. Se mnou v ní spí i biskup. Jeho žena spí
venku. Je to skvělý chlapík. Má pod sebou 63 pastora, ale ani on, ani nikdo z
nich neberou žádný plat. Je to neskutečně statečný člověk. Přišel sem po válce,
bylo to zcela prázdné a zničené místo a začal tu pracovat od nuly koupil pozemek ve
městě a postavil pár chatrčí a jeden hliněný dům. Má 4 děti, aspoň myslím, nikdy
je nevidíte pohromadě, ani spolu nejede a spí někde jinde.
Jsem neskutečně vděčný za léta na táborech. Az tady jsem viděl jak mě ta léta v
lese dala hodně tréninku. To si neuvědomíte, ale je to tak. V těch podmínkách
tady potřebujete tisíc drobností naučených tam. Řeknete to vesměs, až jedou na
letosní biblickou školu na tábor. To nepohodlí se vám tady zúčtuje.
Lidé jsou tu přátelští, nemusíte se bát. Jenom to hrozné vedro. Voda je teplá
jako čaj, takže se neochladíte, ale jsou milí. Kupují mi balenou vodu, sami pijí
vodu, kterou někde nacerpali ze studně.
Má starost o své pastory, rád by postavil místo, kde by mohli být intenzivně
vyučováni, jakousi biblickou školu. Jsou totiž nesmírně zátěžní. Byla tu válka a
nikdo nechodil do školy. Je to přesně to, s čím jsem sem přijel. Přes rok by to
sloužilo jako škola, kde by mohli naši studenti na pár měsíců učit děti z jeho
diecéze číst a psát a počítat a anglicky. To i dopřese. Po dva až tři měsíce
bychom zde mohli trénovat jejich pastory. Jsou to většinou mladí lidé, kteří
jsou ochotni kazat a předčítat. Žijí se ale jinak. V podstatě každý nás vedoucí
skupinky by mohl být tady pastorem.
Moc se mi tu líbí, jenom je mi hrozné vedro a za lahev chlazené Coly bych dal
snad 100 dolarů. Jím jejich jídlo. Da se to. Ji tu rukama i omáčky, musíte se
přizpůsobit. Žádné přístroje. Jejich chleba chutná asi jako naše houskové
knedlíky, když se nepovedou. Těším se až vás uvidím a ukážu fotky a budu i
vyprávět.
Zpátky jedu přes Ugandu 4 hodiny a potom přes hory na hranice a pak autobusem do
Kampaly, abych stihl v neděli přijet domů, neboli v sobotu chytil letadlo v
Kampale, musíme vyrazit už zítra, tedy ve středu. Bude to náročná cesta.
Myslím, že jsem na správném místě pro nás, budu vše vyprávět, Je to přesně to,
co jsem hledal. Bal jsem se, abychom se nemínili, ale není to tak. Bůh vše
připravil dopředu. Už dlouho se modlí za někoho, kdo by přijel a pomohl mu s
učení pastora. Posleďte prosím tento mail i jiným. Myslím, že nám Pán daroval
úžasnou práci, tak se chystejte. Je nás tu třeba. Myslím, že se cesta daří
přijít i do 40 tisíc, možná 35. Uvidíme, vše záleží na cestě z Kampaly do
Toritu.
Mejte se a Pán s vámi, Jarda